

na višje, nadrokodelsko stališče, da bi se mu tako lahko posvetile tudi zastopnice boljših slojev, ki bi potem postale pravi angeli sveta.

PESEM. VIDA.

Ko trudna uhajam izmed zidov
v mir božji, na širno polje,
marjetice, zvončki, vijolice,
pri vas mi je stokrat bolje.

Viharji vam nosijo pravljice,
kako se živi po sveti,
in zvezde po noči vam govore,
kako se živi po sveti...

Nad vami krasote je svod razlit;
potoček iz tujih krajev
neskončnosti poje vam sveti psalm,
ko čakate novih majev...

In kakor bi bilo vam zame kaj,
pozdravljate me prijazno,
srce mi nič več zapuščeno ni,
srce mi nič več ni prazno!

KDO IN KAJ. R. V. LAČEVESKI. LJUBLJANA.

No, kdo in kaj — kaj nas to briga...
briga nas pa, kakšen da je. Iz čaše punča
se ni dvignil, in vile s težkimi konjskimi
kopiti ga tudi niso posadile na svet. —

Dovolj je, če vemo, da je naš rojak,
da ga preveva duh narodne zavesti in da
dela zgledno in uspešno za nas — za
brate svoje. —

Zgodaj je začutil v sebi moč mehke
poezije; toda njegova lirično-zveneča struna
ni zvenela v javnosti, ko je klaverno stopal
okrog bledolične gospodičine, ki je imela
ljubezen le na živo-rdečih, sočnatih ustih
in mu z ironičnim nasmehom devala le-
deno-mrzle obkladke na ranjeno srce, dasi
bolečemu srcu ugaja le udobna — tajin-
stvena gorkota. —

Ne, za take poezije se on ni navdu-
ševal. Sovražil je stare, obrabljene motive
v dolgočasnem adagio-tempu, prevlečenem
z gostim, tupatam neestetično luknjičastim
pajčolanom — neprebavljivih starikavih
fraz. —

Do skrajnosti je obsojal ono na smrtni
postelji ležečo — mehkužno muzo nesrečne
ljubezni, okrog katere se suče neskončno-
zoprna, grbasta starka — samoljubje, z
romantično dušo in s tolstim — realističnim
telesom. —

Njemu niso ugajali pesniki, iskajoči
idejale po zapuščenih, prhljavih smetiščih,
ne literati, ki rane človeštva le širijo in
mesarijo, ki brezbrizno zametujejo vsak bla-
žilni lek — vsako pomoč. —

Raz plodovito drevo njegove muze je
padalo svetlo — okusno sadje — zdravega
realizma. Le tupatam je zaradi neugodnega
vremena izza sveže-živo-zelenega listja po-
gledala domišljava in prešerna dekadenca
— pa ne v fraku.

No, kdo in kaj — kaj nas to briga...

O ŽENI IN NJENI KAVNOPRAVNOSTI.*) ABDITUS. LJUBLJANA.

O ženskem problemu Vam naj kaj
napišem? — Priznati mi morate, cenjena
gospa urednica, da je o tem predmetu zelo
težavno pisati v — Slovincih.

Kajti pri nas se je ukoreninila navada,
da se na članke o »prosti ljubezni« odgo-
varja s — psovkami. — O bistvu ženskega
vprašanja — mislim — se je po priliki vže
precej pisalo. Zdi se pa, da glede tega še
dolgo ne bode vse v redu, in čestokrat je
— ne le pri nas! — slišati glasove, ki

*) V pismu, s katerim spremlja g. pisatelj svoj
članek, piše: »Morda se ne bodete z vsem strinjali ter
morda ugovarjali kaki trditvi. Zdi se mi, da bi i za
»Slovenko« ne bilo napačno, če bi prišlo malo pole-
mike v njo. Seveda stvarne,« Docela naše menenje!
Ured.